

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 456/05
23.08.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Биљаном Шундерић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АД "АА", кога заступа председник "АА" АБ, дипл. инг., изјављеној против решења Савезног секретаријата за рад, здравство и социјално старање број 3/2-10-8242 од 24.09.2001. године, са заинтересованим лицем М.Д. "ББ", у предмету одобрења за стављање лекова у промет, у нејавној седници већа одржаној дана 23.08.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одобрава се М.Д. "ББ" стављање у промет лекова ближе означених у диспозитиву тог решења под условима и на начин прецизиран диспозитивом истог решења.

Тужилац је дана 24.10.2001. године покренуо управни спор пред Савезним судом у Београду, у ком суду је предметна тужба заведена под службеним бројем Ус.1114/2001.

Суд Србије и Црне Горе, који је преузео нерешене предмете Савезног суда, је својим дописом Су.број 96/2-04 од 31.12.2004. године предмет Савезног суда Ус.1114/2001 уступио на даљу надлежност Врховном суду Србије позивајући се при том на члан 12. став 2. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора и члан 129. Закона о Суду Србије и Црне Горе ("Службени лист СЦГ", бр. 26/03).

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа тужилац наводи да приликом доношења оспореног решења није поступљено по правилима поступка, као и да чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, те да је погрешно примењен материјално-правни пропис и то члан 31. ст. 1. и 2. Закона о производњи и промету лекова. Тужилац сматра да има на закону заснован интерес за покретање наведеног поступка, с обзиром да је произвођач лекова, а да се у промет не стављају лекови који нису проверени и који могу да доведу до негативних последица по здравље становништва, као и да је тужени обавезан да под истим условима и по истој процедури одобрава стављање лека у промет сваком произвођачу. Наводима тужбе указује да је у предметном случају неспорно да је оспорено решење донето без приложене прописане документације и претходног мишљења Комисије за лекове, а која Комисија очигледно није могла ни бити одржана с обзиром да је оспорено решење донето истог дана када је и поднет предметни захтев за регистрацију лекова. Са напред наведених разлога предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

М.Д. "ББ", као заинтересовано лице у овом управном спору, није доставило одговор на тужбу у остављеном року.

У одговору на тужбу тужени орган навео је да је оспорено решење донео на основу захтева заинтересованог лица за регистрацију лека, те да нема документације о мишљењу Комисије за лекове, као ни припадајућу документацију у смислу члана 29. и члана 31. став 2. Закона о производњи и промету лекова.

У претходном испитивању предметне тужбе, Врховни суд Србије налази да је тужба недозвољена, јер је очигледно да се управним актом, који се тужбом оспорава, не дира у право тужиоца или у његов на закону заснован интерес, због чега тужилац нема правни интерес за подношење тужбе.

Ово стога, што је оспореним решењем туженог органа одобрено М.Д. "ББ", стављање у промет лекова ближе означених у диспозитиву тог оспореног решења, при чему истим решењем није одлучивано о било каквом праву или обавези тужиоца - АД "АА", - Предузећа које јесте регистровано за производњу и промет лекова, већ је решавано о праву М.Д. "ББ", које је такође Предузеће регистровано за производњу и промет лекова.

Са напред наведеног, очигледно је да се оспореним решењем не дира у права тужиоца и његов на закону засновани интерес, па је због недостатака активне легитимације за вођење управног спора тужба одбачена на основу одредбе члана 28. став 1. тачка 3. Закона о управним споровима. Осим наведеног, тужилац није учествовао у управном поступку у коме је донето оспорено решење, па зато нема правни интерес за вођење управног спора, јер за вођење управног спора могу бити овлашћени само они субјекти који су учествовали у управном поступку из којег проистиче оспорени управни акт. Како тужилац нема

активну легитимацију за вођење управног спора у смислу члана 2. став 1. и члана 12. Закона о управним споровима јер нема правни интерес за подношење тужбе, то је предметна тужба одбачена као недозвољена.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 23.08.2006. године, У.456/05

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ